

Letna plača 2 gold.
Društveniki dobivajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gl.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva

po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Vojska v vosku. — Kratko poročilo o 22. občnem zboru avstrijskih in nemških čebelarjev v Lincu 17.—20. septembra. — Vraže čebelarke. — Imenik.

Voščena vojska.

(Dalje.)

Tega nas do dobrega prepričajo neke azijske in amerikske čebele (tako imenovani meliponi). One nanašajo popolno belo satovje, njih naravna slina, s katero voščene peresca gnetejo, je pa rujava in tedaj tudi postavljeno satovje prav temno-rujavkasto. Dalje nas od tega prepriča tudi neko divje čebelno pleme v Braziliji, ki nanaša izvrsten méd „juta“, katero je v mnogovrstnih boleznih dober lek ali zdravilo; njegovo temno satovje je pa tako z neko smolo namešano in sprijeto, da se celó ne spravlja, ker pri raznih voščenih izdelkih ni za rabo.“ Od kod je ta prikazen? Od nekega voščenega drevesa, voščene palme —, ki iz svojega lubja silno veliko voska s smolo vred izločuje. Tak vosek s smolo čebele naberajo ter z njim satovje postavljajo. Mar li čebele toliko slabo satovje iz tako izvrstnega, zdravnega medú izdeljujejo? Kdo si bo upal to trditi? Če pa v Braziliji amerikske čebele na voščeni palmi (*ceratoxylon anticola*) voščene ploščice naberajo ter s temi satovje sostavljajo, zakaj bi tega naše evropske čebele ne znale? Voščenih ploščic jim v naravi in naših rastlinah ne manjka. Že to nam je popoln dokaz, da čebele voska ne izdeljujejo, ampak ga naberajo.

Imamo pa še bolj prepričaven dokaz, da čebele sladkega cvetnega soka (medú in sladkorja) v vosek ne morejo spremeniti. Čujte. V Švici imajo sem ter tje navado, da, kadar na pozno jesen navadna čebelna paša jenja in le še nekatere posebno dišeče rastline cveto, nekaj panjev do zadnjega sata spodrežejo, da tako dobijo od tistih rastlin lepo dišeči méd in vosek. Potem pa jih naglo pitajo s sladkorjem, da se zamorejo čez zimo ohraniti. Čebele pa postavljajo satovje le takrat, kadar je vreme vgodno, da si zamorejo voščene tvarine donášati. Jim to ni mogoče, bodisi, da jim kdo brani, ali da jim slabo vreme ne dopušča, takrat satovja ne nastavljajo ter tudi zime ne prestojijo. Ni to zadosti veljaven dokaz, da čebele same iz sebe voska ne izdeljujejo, ampak iz narave izdelanega donášajo?

Večidel kupčijskega voska (pravega in resničnega, ne ponarejenega) se dobiva brez čebelne pomoči naravnost iz rastlinstva. Le v Braziliji so v 25 letih čez štiri

milijone centov voska pridelali in izvozili. In sicer, kakor že rečeno, mnogo voska izločuje lub neke palme; mnogo voska se dela iz mlečnega soka tako znanega kravjega drevesa; mnogo voska se prideljuje iz sadu voščenega drevesa i. t. d. Pa znabiti ti pridelki niso pravi vosek ter se razloči od čebelnega voska? Naj bi tako bilo, se ve da bilo bi vse dosedanje naše dokazovanje prazno; al vsak ločbar (kemikar) vam bo povedal, da rastlinski vosek in čebelni vosek sta oba ena in ravno tista tvarina. Da vosek je vosek, naj ga že nabirajo ljudje ali čebele. Če je pa temu tako, tedaj čebele ne potijo in ne izdeljujejo voska po svoji lastni naravni zmožnosti, ampak izdelanega na rastlinstvu naberajo ter nanešene voščene ploščice te po potrebi prilikujejo, dokler so za stavbo satovja pripravne.

Nekako pred 15 leti je bil tudi na Nemškem izdelan prav lep vosek, dobljen iz nemških rastlin in dreves. Da tako izdelovanje ni napredovalo ter bilo spet opuščeno, je bilo edino le to vzrok, da je izdelovanje preveč stalo, tedaj vosek bil predrag ter se ni mogel v kupčiji ohraniti, ker se je iz Amerike preveč in cenejšega voska dovaževalo. Tako je n. pr. samó v Hamburg prišlo po morji l. 1872 blizo 3800 stalov; l. 1873 = 2940 st. in l. 1874 pa 2160 centov. V Terst in druga primorska mesta gotovo tudi kaj, znabiti — še več. To bodi opomnjeno zato, da ne bo kdo ugovarjal, da so čebele le v Ameriki tako srečne, pri nas pa morajo že vosek samé izdelovati. Ne; tudi pri nas je v rastlinstvu voska za čebele povsod dovolj, le takih palm in sploh voščenega drevja nimamo, da bi ljudi iz njegovega sadja mlečnega soka in ljubja takó z malim trudom vosek naberali, kakor se to zgodi v Braziliji in drugih toplejših krajih.

Pa — pravijo, kako bi nek čebela cela peresca ali ploščice pod zadnje obročke devala? Vendar bi jo bil že kak čebelar pri takem poslu zapazil, kar pa se do zdaj še ni zgodilo. Odgovarjamo: Ravno tako lahko se zgodi, da se čebela z nožicami otovori, kakor se gotovo godí, da po našem krivem mnenju in po svoji zmožnosti izdelane ploščice z nožicami izspod nazadnjih obročkov jemlje ter jih k svojim ustnicam prinaša in predeljuje za stavbo satovja. Mar je li to kaj čudnega? Imamo več takih izgledov. Pred nekaj leti so dobili v Berolinski ptičnjak nekaj malih papigov (Rosenpapagei). Radi bi bili, da bi se bilo dvoje papigov parilo ter gnjezdilo; pa vse je bilo zastonj, za gnjezdo naj bolj pripravnih reči se nista dotaknila. Po naključji vrže nekdo noter zvežček zelenega vrbovja in glej berž sta ptička vejice začela beliti, ter osem do deset po šest do devet centim. dolgih koščekov vrbovega lubja med mrdanjsko perje devati, potem jih nekako gladiti ter spet med perje dejati in gnjezdo delati. Če zamorejo mali ptički med mehkim perjem take blizo pol paleca dolge koščke lubja domú nositi, zakaj neki ne čebela celó malih in tankih voščenih peresec pod bolj trdimi in roženimi nazadnjimi obročki? Da, kakor se zdaj marsičemu smejemo, tako se bodo čez 50 let smejali dandanašnjemu zatrdovanju, da je vosek čebelni izdelek in pridelek.

Ugovor, da nikdo še ni čebele pri tem poslu zapazil, kar bi se bilo vendar imelo zgoditi, zavrača pl. Molitor-Mühlfeld s tem, da pravi: G. Dzierzon (ta namreč ga je najpred in naj bolj zavračeval) tudi še ni vidil dela matičnih oplodovanj v zraku in vendar verje v to. Da — g. Dzierzon tudi še ni Boga vidil in vendar verje v Njega.*) Toliko o tem predmetu g. pl. Molitor-Mühlfelda.

*) S tema dvojnima menda bistroumnima (?) stankama je apostelj novega nauka gotovo malo srečen. To je vse kaj popolno ptujega ter gré na vse drugačen list. Vredn.

Kratko poročilo o 22. občnem zboru avstrijskih in nemških čebelarjev v Lincu, 17.—20. septembra.

(Dalje.)

Drugi dan občnega zborovanja je spet dr. Dzierzon prvo besedo imel ter obravnaval prašanje: Je li pohlevnost čebel res prednost takega čebelnega plemena in kake skušnje imamo o tem pri raznih čebelnih plemenih? Odgovarjal je z novim prašanjem: Bilo bi li dobro, da bila bi čebela brez žela? Ne; ker čebela ima mnogo raznih sovražnikov izmed ptic in laznin, celó tudi izmed štirinogatih žival. Ti sovražniki zalezujejo čebelo in njene pridelke ter bi nam čebelarjem naj berž malo pustili za naš trud, naj bi čebela toliko skalečega žela ne imela. Je tedaj li boljše, da je kako čebelno pleme strupeno hudo ter pika kakor besno? Dzierzon spet odgovarja: Ne; ker sitno je za čebelarje. So pač nekateri, katerim čebelni pik ne škoduje veliko več, kakor komarjev, pa takih je ravno silno malo. Ne, ker zarad pikanja se zamudí mnogo časa pri potrebnem delu; ne, ker pikanje je nevarno za živino in sosede in zadnjič tudi ne, zarad čebel samih, ker vsak pik nam umorí pridno delavko. Naj bi čebele rabile želo le pri napadu sovražnikov, bi nam bile hude čebele k pridu, tako pa niso ter jih tudi ne želimo.

Skušnje poterdujejo, da vsa plemena niso enako huda, ne enako pohlevna, ampak da je med plemeni velik razloček. Tako n. pr. zamore govornik iz skušnje zatrdovati, da je laška čebela mnogo pohlevniša, kakor nemška. Od drugih ne more nič reči, ker jih ne gojí v svojem čebelnjaku.

G. Vogel enako potrjuje, da se v tej lastnosti pleme od plemena loči. Tako vé in je skušal, da je kranjska čebela veliko pohlevniša, kakor nemška. Še pohlevniša je laška; nasproti pa je cipriška čebela divja in nora in naj si čebelar prizadeva jo z dimom krotiti, potem je še le peklensko besna.

G. Appel. Potrjuje, da je laška čebela krotka; misli pa, da je vsako čebelno pleme krotkejše, kjer je na ljudi navajeno ter biva blizo pahištev.

G. Klimke si je mnogokrat skušil, da je kranjska čebela veliko pohlevniša, kakor nemška. Če se pa z nemško pari, zarod zgubi pohlevnost ter si privzame rajši hudo lastnost nemškega očeta, kakor pohlevnost kranjske matere. Sicer pa zamore po njegovih skušnjah vsaka čebela včasih rada in močno pikati, če je tudi navadno pohlevna. Zato vidimo, da ravno tisti panj je krotak kot ovca, drugi čas pa besen kot sršeni. Vse to vzrokujejo nenavadne, ali bolestne okoljine v panju.

Dr. Dzierzon pritrduje temu, da zarad bolestnih okoljšin se spreminja dobra ali slaba lastnost čebel. Tako n. pr. je zadržanje drugačno, če je dobra ali slaba paša; če panj ima matico, ali le matične zibelke i. t. d. Ugovarja pa g. Appelu, ter dvomi, de bi bila čebela krotkejša, če biva blizo človeških stanovanj. Jaz sem, je rekel, enkrat združeval ravno došle laške čebele z našimi nemškimi; pa glejte! nemške čebele so bile na-me in domače ljudi navajene in vendar so veliko rajše in hujše pikale, kakor ptuje laške.

G. Rabov trdi, da razdraženost čebel vzrokuje naj večkrat napačno ravnanje z njimi; sicer pa tudi on misli, da se čebela človeka privadi, je tedaj toliko bolj krotka, kolikor bližej človeških stanovanj.

Razdražene čebele je najboljšje z vodo krotiti, ne pa, kakor navadno, z dimom. Z dimom se le toliko doseže, da se malo umaknejo, ne potolažijo se pa ne, razun če je dim strupen, da se z njim omamijo — česar bi pa jaz ne hotel nikoli počenjati. Mislím da je to prav naravno; tudi človeka voda hladi, dim pa mu je nadležin. Menda mi ni treba opomniti, da so okoljšine večkrat krive pikanja, kakor pa čebele same. Je panj poln ter čuti svojo moč, gotovo ne bo pustil po panju takó gospodariti, kakor pa slab; ravno tako je vse drugače, če je panj poln medú, ali pa če ima le prazno satovje. Kar pleme tiče, misli govornik, da nemška črna čebela naj rajše pika, siva kranjska pa je naj krotkejša.

G. Hilbert se čudi, da gospodje toliko govorijo in zatrdujejo, da se čebela privadi, da je pohlevniša, če je bližej pohištvu! Na tisuče se rodi vsak dan novih čebel, na tisuče jih tudi na dan prvíkrat iz panja pride ter beli dan zagleda, ki ga še nikoli niso vidile; kako li bodo mlade čebele čebelarja poznale, kako li vedele, ali so se rodile blizo ali dalječ od pohištev? Zato trdi, da le notranje in unanje okoljšine so vzrok, da so ene in ravno tiste čebele hujše ali pohlevniše. Naj k temu, kar so od okoljšin že čč. gg. govorniki pred menoj omenili še dodam, da zrak in vreme naj bolj odločuje, da so čebele hude ali pohlevne. Je vreme suho in vroče, bo čebela vsakega plemena rada pikala; če je pa vreme vlažno-toplo, bo vsaka pohlevna. Če je čebeljak v senci, bodo čebele vselej pohlevniše, kakor če je na solncu. Če pridemo k čebelam potni ali celó puhtimo po alkoholu (po žganji in enakih pijačah) ne bo z nami nobena čebela prijazna, ker smo ji mi po duhu zoperni. Kdor neprevidno naglo odpera, razdraži čebele vselej kolikor toliko. Zato naj čebelar dela s panjem mirno in hladnokrvno; naj odpera prav počasno, da čebel prehitra svitloba ne bo vznemirila. Tudi on svetuje razdražene čebele z vodo škropiti, ne pa z dimom jih še dražiti. In zadnjič ne morem zamolčati, da je včasih tudi lakomnost kriva, da so naše čebele pohlevniše, kakor sosedove. Tako n. pr. naj čebelar gojí in prodaja laško čebelo, sosed njegov pa kranjsko, bo pri unem laška čebela vsa pohlevna, kranjska pa neznano huda; naj berž bo pa sosed tudi tako vrnil, ter povesod zatrdoval, da njegova kranjska čebela je kot ovčica krotka, sosedova laška pa je pravi zlodji.

Dr. Heller trdi, da je laška čebela pohlevna ter tudi polutanske od nje; sicer pa nič novega ne pové.

G. Lehen dokazuje v dolgem govoru, da je boljše, da ima čebela želo, kakor pa da bi ga ne imela. Méd je sladek, tatov za-nj je veliko, kaj še le, naj bi bila čebela kakor muha brez žela? Naš lasten sinček in pastirček bi čebeljak zalazovala ter sladkosnedeža postala; če bi hčericice in pestrne skušnjavo premagale, si ne upam zatrdovati. Sicer pa čebele nikoli ne pikajo s hudobije, kakor človek mnogokrat svojega bližnjega pika, ampak le, kadar so razdražene; ali kadar mislijo s tem varovati svojo mater ali svojo mladino, ali pa tudi nakupičene pridelke. Zato je na spomlad čebela ovčica, čez leto pa sršen i. t. d.

G. Frei iz Norimberga bi rajše, da bi čebela žela ne imela ter priporoča previdnost, rabo čebelarske kape in drugih pomočkov. Pripoveduje tudi primerljaj, kako je nek deček od čebele pičen naglo začel otekati. Dasi je mati hitro želo iz rane potegnila, je deček po celem životu čedalje bolj otekal, otók je postajal temnočrnkast in čez uro je bil deček mrlič.

S tem je bila dolga — predolga obravnava tega prašanja končana. Smrt dečka upam, da ne bode nobenega zborovalca v krivo mnenje zapeljala, kakor bi čebela gad bila ter ga od čebelarstva odvrnila — je pač primerljaj, kakor mnogo takih in enakih. Poročevalce tega pa se mora neke slabosti obtožiti, namreč nepotrpežljivosti, ker vedno se mu je misel urivala, da govori: Je li dobro ali ne, je li želiti ali ne, da bi čebele žela ne imele i. t. d. je le „prepír za kozjo dlako“ — brez vsega korista. Čebela je želo imela in ga bode imela, naj bi bili reč tudi še tako dolgo obravnavali. Zborovalci naj berž niso bili pozneje nič pametniši, kakor popred; dvomim tudi, če bodo naši bralci; pa — resnično poročati moramo!

Predsednik potem predlaga, da naj zborovalci po pravilih volijo kraj in mesto za 23. občni zbor čebelarjev. Lansko leto v Vratislavi nasvetovani Stralzund se ne voli, ampak po enoglasnem nasvetu mnogo nemških čebelarjev bližnje mesto Greifswalde, ker je bolj v sredi, ima lepše prostore, vseučilišče itd. Zarad izvolitve mesta za 24. občni zbor se je pa vnelo prav živahno razgovarjanje. Nemci nasvetujejo Kolonijo (Köln am Rhein), Avstrijani bi rajše Prago na Českem. Nek ponemčen čeh je z nemci potegnil (kakor pri nas; kaj pa da: enaka načela, enaka dela!) moramo pa reči, da mnogo nemcev je bilo manj pristranskih in konečno so se zborovalci v tem porazumeli, da sta mesta Praga in Kolonija jim enako ljuba ter se za odločivno volitev zborovalcem v Greifswalde enako toplo priporočata.

O šestem prašanji: Se li priporoča ravnanje, da se zarad boljše prodaje medú čebelam dajejo mali štiri vogelni romčeki izdelovati in nanašati? je govoril pastor Rabov ter jako priporočal v večé romčke štiri manjše z ravnilnim satovjem dejati. Pripovedoval je, kako se taki sati s pol, ali celim funtom medú povsod lahko prodajajo, ter je tudi prav ličen sat z medom za izgled kazal. Ker mu je vse verjelo in ni bilo ugovora, se je prestopilo na sedmo prašanje:

Kaki prizori se kažejo v panju, če je navadni in rožni méd se skisal? Zamore li to vzrokovati gnjilo zalego? Govoril je naj pred g. Hilbert ter rekel, da je vzrok tega napačno prezimovanje. Navodil je prav znamenite skušnje razvoja čebel pri pitanju s skisanim pitancem ter pripovedoval, kako se gnjila zalega s salicilno kislino vzdravlja.

G. Klimke pripoveduje več izgledov, da salicilna kislina ni pomagala ter gnjile zalege ne ozdravila.

Dr. Dzierzon pravi: Če se gnjila zalega zarad skisanega pitanca v panji izcimí tedaj je Lambertovo zatrdovanje (da gnjila zalega bo le zanešena od zunaj) ovrženo.

G. Deichert noče ravno naravnost zatrdovati, da okužena matica po ležnji jajčic, panj okuži ter tako bolezin tudi v zdrav panj zanese, vendar pa imamo mnogo primerljejev, ki kažejo, da se je okuženje res po tej poti zgodilo.

G. Hilbert odgovarja, da dober vspeh pri ozdravljevanji gnjile zalege je odvisen od pravega načina, po katerem se okuženje ozdravlja ter zagotavlja, da salicilna kislina vselej pomaga, če se le prav rabi; če ne, se vé, da ne, pa zdravilo potem ni krivo.

G. Dörr trdi, da so bili zdravi panji mnogokrat po laški matici okuženi.

G. Stambach to potrduje ter dostavlja, da gnjile zalege je mnogokrat kriva prevelika rodovitnost matice in nezrele jajčica, ki za življenje niso popolno pripravne in zmožne.

G. Hilbert končno zagovarja laško čebelo ter pravi, da na Laškem se kužna zalega le redko kdaj nahaja. Na Nemškem pa so vremenske in druge okolišine krive, da se okuženje čebel tolikokrat primeri. S tem je bilo razgovarjanje o tem prašanji končano.

G. predsednik je postavil na dnevni red prašanje: katera oblika pavilona se smé naj bolj priporočati? Odgovarjal je g. Gatter ter rekel, da razne skušnje so ga učile, da paviloni (štiri ali večvogalni čebelnaki z vsestranskimi izletnicami) niso dobri ter se nikakor ne potrdujejo; toraj jih tudi priporočati ne more.

G. Glattov to potrduje ter govori v enakem smislu. (Tedaj so naši kranjski podolgovati čebelnjaki kar popolno dobri, če so le sicer prav postavljeni. Vredn.)

Naslednje prašanje: Ima iznajdena médmetalnica kaj učina na velikost čebelnih panjev sploh, ali le v posebnih primerljajih? je razpravljaj g. Günther ter rekel, da zarad médmetalnice ne smé panj nič manjši biti. O naj boljši paši si mora panj medú zadosti nanositi, če hoče živeti; dve tretini, tudi tri četrt satovja pa je napolnjenega z zalego. Bomo li méd vsak dan izmetavali ter nehali, kadar vidimo, da se že k dežji pripravlja? koliko si bode pa potem panj zaloge medú napravil? Tedaj želi rajši večé, kakor manjše panje.

Dr. Dzierzon ostane pri svoji pred več leti izrečeni izjavi, da po iznajdbi médmetalnice ni treba tako velikih panjev, ker manjši zadostujejo.

G. Hilbert pritrduje predgovorniku; vendar misli, da veči ali manjši panj imeti se ravná po okoljšinah čebelne paše. Vse drugače je tam, kjer je le ena poglobitna čebelna paša, kakor pa tam, kjer je zraven spomladne tudi jesenska, ali znabiti celó celo leto. Sicer pa malo veči panj ne bo škodoval, saj imamo toliko pomočkov, da ga zmanjšamo, raztegniti ga pa ne moremo.

(Konec prih.)

Vraže čebelarke.

(Sklep.)

Da ropnice ne bodo škodovalé, je po vraži naj boljše, da se na spomlad izletnice s prvim mlekom mlade junice (prvesnice po odteletenji) dobro namažejo. Ropnice ne morejo v panj in če tudi pridejo, jim ves pogum vpade ter plašne bežijo. To je istina, če je panj prav močen in jih junaško zapodí. Sicer pa se od resnice tega gotovega (!) pomočka vsak lakho sam prepriča. Še boljši pomoček pa je zagovarjenje. Kdor to skrivnost vé, kar križ čez čebele naredi, ali še boljše, kar roko vzdigne ter dlan proti panju obrne, male skrivnostne besedice izreče in — vse nevarnosti je konec. Vam skrivnostne besede povedati, dragi čebelarji! mi pa pri naj boljši volji ni mogoče, ker jih nobedin vražar ne pové. Kaj pa da ne, potem bi ne bila več skrivnost ter bi zagovarjanje zgubilo vso moč! Povedati pa nikdo zato ne sme čebelarju, ker mož smé skrivnost le ženski razodeti in ta spet možu, sicer učenec in učenik z vso coprnijo nič ne opravita. Tako žensko pa naleteti, ni mala reč; zlasti pa duhovnik, ki že tako nič ne verjame, tega nikoli ne izvrši. Tedaj skrivnost ostane še dalje skrivnost in dotični coprniki in coprnice naj jo le skrbno varujejo; če za-njo jezična „Čebela“ izvé, potem je vun. Veliko žalost in škodo delajo čebelarju razposajeni roji-uhajavci, tedaj mora pa tudi tú vraža na pomoč priti. Da roji ne uhajajo, naj se izletnice

namažejo s prvim blatom novovleženega telička. Če čebelar nima časa takoj roja spraviti, nič ne dé; čakal ga bo do večera, da, tudi do drugega dné. Pomôček je gotov. Sicer nočemo zatrdovati, da bi vsak roj potrpežljivo do večera na veji visel; ampak zagotovljemo pa, če se s telečnikom žrelice do dobrega zamaže, je čebelar brez skrbi ter tudi smé v semenj iti in roj mu ne bo vhitil! Da roji ne uhajajo tudi pomaga, če se posteljica prvesne telice trikrat okoli čebelnjaka nese. Če se ta potem obesi na kako bližnje drevo, da se tú posuši, ima čebelar dvojni dobiček, namreč: drevo bo prav rodovitno in vsi roji se bodo navadno na to drevo obesili. Tako bo na drevesu zmirom kaj viselo; če ne sad in roj, pa saj kravja posteljica. Se vé da, če je kaka sovražna roparska ptica ne uzma!

K vražam moramo tudi prištevati vero, da se bo roj na strel vsedel, ker misli, da gromí ter bodé nastalo hudo vreme. Enako, če se vmes zvončka ali na kako koso bije — sploh ropot dela. Vse to bi bilo pred in bolj pripravno roj odpoditi, kakor ga vstaviti; ker, kakor znano, ropota čebele nimajo rade. Vraža pa ni, če se roj z brizgalnico skropí; le naj se kolikor moč, od strani zgodi, da kaplje od zgoraj na roj padajo. Nekoliko tú pomaga naravni hlad vodé, nekoliko znabiti se po tem pa tudi čebele slabega vremena zbojé, če ravno solnce sije.

Vraža je dalje, če čebelar misli, kadar so mu čebele ukradene, mora čebelarstvo pustiti ker ne bo več sreče imel v tem čebelnjaku. Očaranje pa neha, če se čebeljak drugam prestavi, ali saj predela. Nekako zrnice resnice je tú. Tat namreč pazi, da le težke panje vzame, lahke pa pustí; ni nič čudnega potem, če ostale čebele pešajo, zlasti naj bi se čebelar še vrh nesreče zaradi vraže za-nje ne zmenil. Čebeljak je dobro predelati ter ga vtrditi, da kak gospod „dolgorok“ ne bo več vanj mogel; ali ga tudi prestaviti, če ni na ugodnem mestu, je popolno prav. Kar je več, je vraža in neumno.

Omenimo zadnjič še nekaj bolj nedolžnih vražic, med katerimi je tudi nekaj resnice vmes. N. pr. a) Kdor čebele kupuje, ne sme barantati sicer ne bo imél vspeha; kdor pa prodaja, ne sme golufati, sicer prodá tudi blagoslov s panjem. Dobro! Če je prodajalec poštenjak, res ni treba z njim barantati in ga tretí, ker on najbolj vé, koliko je panj vredin. Pri prodaji golufati, fei! to ni poslo poštega čebelarja.

b) Svojih čebel nikar ne hvali, sicer bodo vročne. Enako svojih čebel ne pusti pazno ogledovati ter tudi ne ptujcu jih hvaliti, ker postanejo vročne. Začetek stavka: Svojih čebel ne hvali, je resničen; dostavili bi le še: Pa tudi jih vedno ne grajaj in ne tarnaj; ker: „Tarnjavec nima nič (od tega), bahač gotovo nima nič“. Kar vročnost tiče, je vraža.

c) Če čebelar umerje, mora dedič čebele prodati, ker bodo za gospodarjem odmerle. To se pa da oddelati, če dedič na panje potrka ter reče: „Čebelice, zdaj sem jaz vaš gospod!“ Samo po sebi je to vraža; pa čisto brez resnice tudi ni. V bolezní čebelar ne more za svoje čebele skrbeti, je znabiti marsikaj treba popraviti. Če dedič panje pregleda ter potrebno poskrbi, mu bodo enako veselje delale, kakor pred njegovemu spredniku.

Enako je, kar tiče opazovanja: kakó se čebele prašé, kakó bolj ali manj pred zimo zaljepijo razne panjeve votline in luknjice in zaradi tega prerokovanja vremena, manjšega ali večega snega in mraza čez zimo, itd. Lahko je nekoliko resnice zraven, pa tudi lahko mnogo vraž, kakoršna je vera čebelarjeva.

Med posebno nevarne vraže tudi ne štejemo (le bolj med pobožne pripovedke), če kdo misli, da na Božičen večer o polnoči čebelico veselo šumljajo ter se veselijo Rojstva Kristusovega. Naj gré tudi kdo ter poslušaj, je li res ali ne; naj pa se drugi temu šaljivo posmeja — pustimo vsakemu svoje, pravovernost zato ni v nevarnosti.

Toliko za zdaj; če še kaj izvemo, ali se sicer domislamo, bomo pa drugokrat povedali.

Imenik

čast. in spošt. udov, kateri so letošnje plačo poslali:

(Dalje.)

	Gospod Abram Leopold, učitelj v Kostanjevci	1	gld.	—	kr.
	„ Adamič Avgust, učitelj pri sv. Križu	1	„	—	„
Čast.	„ Berlic Janez, beneficijant v Kropi	2	„	—	„
	„ Besednjak Miha, kmetovalec v Komnu	1	„	—	„
	„ Doleneč Oroslav, posestnik in svečar v Ljubljani	2	„	—	„
	„ Drobnič Ivan, kupčevalec v Laškem trgu	1	„	—	„
	„ Fakin Janez, kmetovalec v Skerbini	1	„	—	„
	„ Fr. Hostnik Ljudevit, v franč. samostanu v Paznu	1	„	—	„
„	„ o. Hribar Angelik, frančiškan v Ljubljani	2	„	—	„
	„ Kacin Anton, čebelar na Polici	1	„	—	„
	„ Klinar Franc, učitelj v Jesenicah	1	„	—	„
	„ Križaj J., hišn. posestnik v Ljubljani	2	„	—	„
„	„ Mandelc Anton, kaplan v Preserjih	2	„	—	„
	„ Mavrin Marko, kmetovalec v Zagojzducu	1	„	—	„
„	„ o. Novak Celzij, frančiškan v Kamniku	2	„	—	„
	„ Nosan Janez, čebelar v Goričji vasi	1	„	—	„
	„ Obersnu Jakob, trgovec v Divači	1	„	—	„
	„ Pakič Miha, trgovec v Ljubljani	2	„	—	„
	„ Pavlič Janez, čebelar v Nemški vasi	1	„	—	„
	„ Šupevc Frančiška, h. posestn. i svečarca v Ljubljani	2	„	—	„
„	„ Zorc Janez, župnik v Mengšu	2	„	—	„
Blag.	„ Urbas Leopold, rudn. uradn. v pok. v Idriji	2	„	—	„

Ker se leto koncu bliža, vse čč. ude čebelarskega društva, ki za letos, ali znabiti za več let letne plače še niso odrajtali, lepo prosimo, da blagovolijo nam letnino skoraj poslati. Treba namreč je, kakor je vsem znano, tiskarne in druge stroške poplačati ter tudi letne račune skleniti.

Da nam še zmirom tesno gré, udje lahko umejo, ker vedó, koliko udov imamo in koliko smo mogli pred dvema letoma dolgá prevzeti, ki vkljub podpore še zmirom ni poplačan. Več o svojem času.

Vredništvo in opravišstvo čebel. društva.